

En Vinteraften med tæt, stille Snefog stod en Herre henne ved et af de mørke Hjørner af Frue Plads og saa' sig opmærksomt om til alle Sider. Han havde slaaet Frakkekraven omhyggeligt op om Ørene og trukket Hatten dybt ned over Øjnene, og da han havde ventet nogen Tid, gjorde han — for ikke at tildrage sig Opmærksomhed — en Afstikker ind i en af Sidegaderne men kom et Øjeblik efter tilbage. Klokken oppe i Taarnet havde nylig slaaet ni. Gaderne i hans Nærhed var allerede næsten folketomme. Paa Pladsen foran ham saaes der ikke et Menneske. Det hvide Snetæppe bredte sig omkring Kirken uden et eneste Fodspor. De to kæmpe-mæssige Statuer foran Indgangen havde faaet pudrede Allongeparykker paa og mindede i deres sorte Kapper om et Par holbergske Advokater.

Den, der ventede, var Per; og den, han ventede paa, var en ung Frue, som han Aftenen i Forvejen havde truffet paa et Kunstnerkarneval. Noget stort Haab om, at hun vilde komme, havde han dog ikke. Det var hans første Kærlighedsæventyr